

[Søren P. Larsen.]

den nu afsluttede Finanslovdebat fik vi jo ikke meget at vide af Regeringen om, hvad der skulde gøres. Naar jeg nævner det her, er det kun, fordi Lovforslaget om Brændselshjælp er begrundet i svigtende Beskæftigelse i Fagene. Ser man rent statistisk paa det Resultat, vi allerede nu i November er naaet til, maa vi frygte, at Ledigheden i Vinterens Løb bliver paa Størrelse med de største Tal, vi kendte i den mørkeste Periode under denne Regering, i 1931 og 1932. Brændselspriserens stigende Linie, den stigende Linie i Arbejdsløsheden har efter vor Opfattelse retfærdiggjort Fremsettelsen af dette Lovforslag. Jeg ser, at Prisstigningen faar Skyld for meget andet. Jeg har lige læst den store Social-Demokrat for i Dag, hvor der staar med store Bogstaver: Prisstigningen rammer ogsaa Det kongelige Teater. Naar man har Brug for Prisstigningen — og det har man for at begrunde det utilfredsstillende Teaterregnskab —, kan Regeringspartierne godt benytte Prisstigningen som Løftestang.

Vi mener, at der gennem den Udformning, vi har givet vort Lovforslag, kan ydes Hjælp til Syersken, til Haandværkeren, til den Landarbejder, som ikke har haft nogen stor Fortjeneste det sidste Aar, og som ikke er forsikret, og vi ønsker meget, at denne Hjælp, som det offentlige skal yde under de herskende Prisforhold, bliver ydet ligeligt, saaledes at alle Dele af vort Folk, hvor Trang forefindes, kan faa Hjælp i denne Vinter.

Det ærede Medlem Hr. Strøm brugte et Udtryk, som jeg vil anholde. Jeg kan ikke rigtig huske, mod hvilket Parti det var, han anvendte Betegnelsen: ikke unde en Hjælp, men saa vidt jeg husker, var det mod Det konservative Folkeparti. Dette med ikke at unde andre en Hjælp har Socialdemokratiet i gamle Dage været dygtigt til at drive Agitation paa. Det er sket adskillige Gange under de Arbejdsløshedsdebatter, der har været i tidligere Tider, at man fra den Side ikke har undset sig for at lægge Hjertet godt frem paa Talerstolen, saa det var synligt, hvor godt det dikkede i Takt med de Forslag, man forelagde til Afhjælpning af den Trang, der fandtes i Befolkningen. Som jeg sagde før, forstaar jeg godt, at det ærede Medlem Hr. Strøm er tilfreds med Regeringens Forslag, men jeg glæder mig til at høre, om det ærede Medlem Hr. Nøhr som Ordfører for Det radikale Venstre ogsaa kan synge med paa det Refræn, som det ærede Medlem Hr. Strøm her har skabt: at Hjælp skal ydes til de gamle og Invaliderne og de

arbejdsløshedsforsikrede, men de andre Trangstilfælde skal afhjælpes ad sædvanlig Vej gennem Kommunalbestyrelserne, gennem de sociale Udvalg.

Jeg anbefaler de Ændringsforslag, som Venstre har stillet, og vil tilraade mine Meningsfæller ikke at deltage i Afstemningen over de andre Ændringsforslag. Vi har stillet et Ændringsforslag, der helt og fuldt begrundes vor Stilling til det foreliggende Problem, og jeg vil anbefale, at det i størst mulig Udstrækning finder Støtte her i Tinget. Det skulde glæde mig, om Ministeren vilde erklære det for saa godt, at han ogsaa vilde støtte det, for saa vilde der kunne ydes en Hjælp, som i Virkeligheden rammer alle de Trangstilfælde, der kan forefindes, og Hjælpens Ydelse vil fortrinsvis blive lagt over paa den Stat, der ligger inde med Overskud, til Lettelse for Kommunerne hvis Økonomi er meget haardt truet.

Victor Larsen: For det Tilfælde, at der skulde findes ærede Medlemmer i denne Sal, ikke blot blandt Oppositionen, men ogsaa inden for Regeringspartierne, som synes, at der er sket besynderlig lidt med dette Lovforslag fra første til anden Behandling, vil jeg give disse Medlemmer Ret; der er sket forbløffende lidt; det ser mere og mere ud, som om der overhovedet ikke er noget som helst at rette i de Regeringsforslag, der fremsættes i dette høje Ting. Vi oplever naturligvis, at Ministeren og Regeringspartierne, hvis det drejer sig om store Forslag og Forslag af en saadan Art, at de ikke er ganske gennemtænkt, fremsætter Ændringsforslag, men Ændringsforslag, fremsat af Oppositionen, vil bogstaveligt talt ikke nogen Sinde kunne finde Tilslutning hos Regeringens Tilhængere; det viser Figura. Man maa uvilkaarligt spørge sig selv: Hvad er Aarsagen hertil? Er det det, at Socialdemokratiet efterhaanden er blevet saa stort et Parti, at det er, om jeg saa maa sige, uhaandterligt, saa at et Forslag, stort eller lille, naar Socialdemokratiet engang har kunnet slutte op om det, ligger saa fast, det hele er saa stift, at det er ganske umuligt at rette en eneste Tøddel i et saadant Forslag, eller er det det, at Regeringskoalitionen efterhaanden har det saaledes, at hvis den een Gang er blevet enig om en Ting, kan og tør og vil man overhovedet ikke rette det allerringeste i den? En af Delene maa være Tilfældet. Jeg er nok opmærksom paa, at der til dette Lovforslag er en eneste Rettelse, men en Rettelse, som det ikke har kunnet koste synderlig Overvindelse hos nogen at gaa med til. Det foreslaas tilføjet, at Forslaget træder i Kraft